

10. การฝังและเป็นขึ้นจากความตายของพระคริสต์

ยอห์น 19:31-20:9

พระกิตติคุณตามที่ยอห์นเขียน

เกิดอะไรขึ้นเมื่อพระเยซูตาย?

เรากำลังศึกษาเรื่องการทนทุกข์และการตายของพระคริสต์ต่อจากครั้งที่แล้วว่า มันเกิดอะไรขึ้นที่ไม้กางเขนนั้น
ความมืดปกคลุมลงมาทั่วแผ่นดินในเวลาเที่ยงวัน (มธ. 27:45)

ความมืดนี้ไม่ใช่มีดสนิทแบบที่เคยเกิดกับอียิปต์ช่วงก่อนที่พระเจ้าจะนำชาวอิสราเอลออกมา (อพย. 10:21)
คนเหล่านั้นซึ่งอยู่ที่นั่นยังคงมองเห็นเหตุการณ์อันน่าทึ่งขณะที่มันปรากฏขึ้นได้

บรรพบุรุษคริสต์จักรยุคแรกบางคนบันทึกถึงเรื่องความมืดนี้ไว้ว่า

มันไม่เพียงปกคลุมทั่วแผ่นดินอิสราเอลเท่านั้น แต่ยังปกคลุมไปทั่วทั้งโลก เทอทูลเลียน

ผู้เป็นทั้งบิดาและนักเขียนแห่งคริสต์จักรยุคแรกพูดถึงเหตุการณ์นี้ไว้ในหนังสือของเขาเรื่อง *Apologeticum*

(การปกป้องความเชื่อ) งานเขียนของคริสเตียนเพื่อแก้ต่างกับคนที่ไม่เชื่อพระเจ้าในยุคจักรวรรดิโรมสมัยนั้นว่า

“ในเสี้ยวเวลาที่พระคริสต์ตาย แสงสว่างแยกออกจากดวงอาทิตย์ และแผ่นดินก็มีมืดมิดไปในเวลาเที่ยงวัน

เป็นความมหัศจรรย์ซึ่งเกี่ยวข้องกับบันทึกประวัติศาสตร์ของเรา

และยังคงเก็บรักษาไว้ในจดหมายเหตุของเรามาจนทุกวันนี้”¹

ผมมั่นใจว่า บางคนเฝ้ามองการตรึงกางเขนด้วยใจที่หวังว่า ความตายนั้นจะไม่เกิดขึ้น พวกเขาคิดว่า

เอลียาห์จะมาปรากฏ (มธ. 27:46) และพระเยซูจะลงมาจากไม้กางเขนได้อย่างอัศจรรย์ด้วยวิธีใดวิธีหนึ่ง

และสยบพวกปากหอยปากปูและศัตรูของพระองค์ให้อึ้งไป แต่ในเสี้ยวเวลาที่นั้น พวกเขาไม่เข้าใจว่า

การตายของพระองค์นั้นจำเป็นต้องเกิดขึ้น

คนของพระเจ้าจะได้รับชีวิตใหม่ได้ก็ต่อเมื่อพระเยซูตายแทนพวกเขาแล้วเท่านั้น

ความรักและความยุติธรรมของพระเจ้าเรียกร้องให้มีการชดใช้บาป ดังนั้น

พระเยซูจึงต้องตายในฐานะผู้แบกบาปแทนเรา

³¹วันนั้นเป็นวันเตรียม พวกยิวจึงขอปีลาตให้ทูลหาของคนที่ถูกตรึงให้หักและยกศพออกไป

เพื่อไม่ให้ศพค้างอยู่ที่กางเขนในวันสะบาโต (เพราะวันสะบาโตนั้นเป็นวันใหญ่) ³²ดังนั้น

พวกทหารจึงมาทูลหาของคนแรกและหาของอีกคนที่ถูกตรึงอยู่กับพระองค์ ³³แต่เมื่อมาถึงพระเยซูและ
เห็นว่าเป็นพระศพ สิ้นพระชนม์แล้ว

พวกเขาจึงไม่ได้ทูลหาของพระองค์ ³⁴แต่ทหารคนหนึ่งเอาทวนแทงที่ซี่ข้างของพระองค์

และโลหิตกับน้ำก็ไหลออกมาทันที³⁵ คนนั้นที่เห็นก็เป็นพยาน และคำพยานของเขาก็เป็นความจริง และเขาก็รู้ว่าเขาพูดความจริงเพื่อพวกท่านจะได้เชื่อ³⁶ เพราะสิ่งเหล่านี้เกิดขึ้นเพื่อให้เป็นจริง

¹ As quoted by John MacArthur, *The Murder of Jesus*. Nelson Publishers, p. 228.

ตามข้อพระคัมภีร์ที่ว่า “พระอัฐิของพระองค์จะไม่หักสักชิ้นเดียว”³⁷ และมีข้อพระคัมภีร์อีกข้อหนึ่ง
ว่า “พวกเขาจะมองดูพระองค์ผู้ที่เขาแทง” (ยอห์น. 19:31-37)

หลังจากพระคริสต์ตายไปในเวลาบ่ายสามโมง วันสะบาโตพิเศษช่วงเทศกาลปัสกาก็ใกล้เข้ามา
(วันใหม่เริ่มขึ้นเมื่อตะวันตกดิน) ดังนั้น

พวกทหารโรมันจึงใช้ไม้ตะลุมพุกหนักๆ หักขาของโจรสองคนที่ถูกตรึงกางเขน การหักขาจะทำให้ตายเร็วขึ้น
เพราะโจรทั้งสองจะยืนแน่นไม้ได้ทำขึ้นมาหายใจไม่ได้อีกต่อไป ความตายก็จะมาเยือนในไม่ช้า
เพราะขาดอากาศหายใจ แต่เมื่อพวกทหารมาถึงพระเยซู พระองค์ตายไปแล้ว

พวกเขาจึงไม่จำเป็นต้องหักขาพระองค์

หลายร้อยปีก่อนหน้ามีผู้พยากรณ์ได้พูดถึงเหตุการณ์เหล่านี้ไว้ล่วงหน้าว่า “คนชอบ-
ธรรมนั้นถูกข่มใจหลายอย่าง แต่พระเจ้าทรงช่วยกู้เขาออกมาให้พ้นหมด

พระองค์ทรงรักษากระดูกเขาไว้ทั้งหมด ไม่หักสักชิ้นเดียว” (สดด. 34:19-20) พระคัมภีร์ยังสั่งไว้ว่า

ขณะที่ชาวอิวรีบประทานครูกแกะปัสกานั้นไม่ให้หักกระดูก “ห้ามหักกระดูกของมัน” (อพย. 12:46)

ตลอดหลายร้อยปีที่คนอิวรีบประทานครูกแกะในคืนวันปัสกา โดยไม่เคยคิดเลยว่า

มันถึงถึงลูกแกะที่เป็นสัญลักษณ์นี้ พระองค์ผู้มาทำให้คำพยากรณ์ที่เขียนไว้สำเร็จเป็นจริงทุกตัวอักษร

จำนวนประชากรในกรุงเยรูซาเล็มช่วงเทศกาลปัสกาจะเพิ่มขึ้นถึงอย่างน้อยสองล้านคน

อย่างน้อยที่สุดจะมีบ้านละสิบคนที่ต้องรับประทานปัสกา พระเจ้าสั่งว่า ให้รับประทานลูกแกะให้หมด (อพย.

12:10) “แต่ทุกคนที่ยอมรับพระองค์ คือ คนที่เชื่อในพระนามของพระองค์นั้น

พระองค์ก็จะประทานสิทธิให้เป็นลูกของพระเจ้า” (ยอห์น. 1:12)

ด้วยความที่สามารถรู้เหตุการณ์ล่วงหน้าได้ พระเจ้าจึงรู้ว่าบางคนจะพูดว่า พระเยซูไม่ได้ตายจริงๆ

แค่เป็นลมไปบนไม้กางเขนเท่านั้น เพื่อพิสูจน์ให้เห็นว่า พวกช่างสงสัยเหล่านั้นนั้นคิดผิด

พระบิดาจึงอนุญาตให้ทหารโรมันเอาดอกแท่งสีข้างของพระเยซู ยอห์นเป็นพยานยืนยันว่า

มีเลือดและน้ำไหลออกจากสีข้างของพระองค์จริง (ยอห์น. 19:34)

นี่ถือเป็นหลักฐานทางการแพทย์ที่พิสูจน์กันในศาลได้ว่า พระเยซูตายจริง

มีสาเหตุหลักๆสองประการที่ทำให้เสียชีวิตจากการตรึงกางเขนได้ คือ

ภาวะช็อกจากการสูญเสียเลือดหรือสารน้ำในร่างกาย และหมดแรงจากภาวะขาดอากาศหายใจ

ภาวะช็อกจากการสูญเสียเลือดหรือสารน้ำในร่างกาย

เป็นศัพท์ทางการแพทย์ที่หมายถึงปริมาณเลือดในร่างกายต่ำ

การเสียนและโบทตีพระเยชูอย่างโหดร้ายทารุณเป็นเหตุให้พระองค์เสียเลือดมาก จนไม่มีแรงแบกกางเขนได้

ด้วยภาวะช็อกจากการสูญเสียเลือดหรือสารน้ำในร่างกาย นักโทษจึงหมดสติได้เนื่องจากความดันโลหิตต่ำ

ไตวาย และเพื่อรักษาของเหลวในร่างกายไว้จึงทำให้กระหายน้ำมาก

น้ำจะเริ่มคั่งบริเวณรอบๆเยื่อหุ้มหัวใจและถูกรอบหัวใจ ก่อนตาย หัวใจจะเต้นเร็วเพราะเลือดน้อย

เป็นเหตุให้เกิดภาวะน้ำท่วมปอดและช็อกเยื่อหุ้มหัวใจ

คำพยานของยอห์นที่บอกมีน้ำและเลือดออกมาจากบาดแผลที่ถูกหอกแทงตรงซี่ข้างของพระ-

คริสตนั้นบ่งบอกว่า ตายแล้วจริง เพราะมีการแยกตัวของเลือดและน้ำ

พระเจ้าได้สร้างภรรยามาจากซี่ข้างของอาดัมคนแรกฉันใด (ปฐมก. 2:22)

เจ้าสาวของพระคริสต์ก็มาจากซี่ข้างของพระเยชู ออาดัมคนสุดท้ายฉันนั้น

เหตุการณ์เหนือธรรมชาติในการตายของพระเยชู

⁵⁰และพระเยชูทรงร้องเสียงดังอีกครั้งหนึ่ง แล้วสิ้นพระชนม์ ⁵¹และนี่แน่ะ ม่านในพระวิหารก็ฉีก

ขาดออกเป็นสองท่อนตั้งแต่บนตลอดล่าง แผ่นดินก็ไหว ศิลา ก็แตกออกจากกัน ⁵²อุโมงค์ฝังศพ

ต่างๆ ก็เปิดออก ศพของธรรมิกชนหลายคนก็ล่องหลับไปแล้วก็เป็นขึ้นมา ⁵³และเมื่อพระเยชูทรง

เป็นขึ้นมาแล้ว พวกเขา ก็ออกจากอุโมงค์ พวกเขาเข้าไปในนครบริสุทธิปรากฏกับคนจำนวนมาก ⁵⁴แต่

นายร้อย และพวกทหารที่เฝ้าพระเยชูอยู่ด้วยกัน เมื่อเห็นแผ่นดินไหวและสิ่งต่างๆ ที่เกิดขึ้นนั้น ก็

กลัวอย่างยิ่ง จึงพูดกันว่า “ท่านผู้นี้เป็นพระบุตรของพระเจ้าจริง” (มธ. 27:50-54)

อะไรทำให้การตรึงกางเขนครั้งนี้แตกต่างจากครั้งอื่นๆสำหรับพวกทหารจนถึงขนาดที่ “พวกเขาหวาดกลัว?”

(มธ. 27:54) ลองมาอภิปรายกันถึงสิ่งที่พวกเขาเห็นและประสบการณ์เฝ้ามองเหตุการณ์นั้น

ความมืดมิดช่วงเที่ยงวันนั้นกินเวลานานสามชั่วโมงเป็นลางสังหรณ์ว่า

จะมีบางสิ่งเลวร้ายเกิดขึ้นหรือกำลังจะเกิดขึ้น เราทุกคนเข้าใจดีว่า แผ่นดินไหวคืออะไร

แต่มีทิวีกว่าชัดเจนมากกว่า ศิลาแยกออกจากกัน (ข้อ 51)

เรื่องนี้คงต้องทำให้บรรดาผู้เห็นเหตุการณ์การตายของพระเยชูอស់ขวัญแหวนเป็นแน่ คุณคิดว่า ทำไม

มัทธิวจึงพูดเรื่องศิลาแยกกันขึ้นมา?

กรุงเยรูซาเล็มสร้างขึ้นบนภูมิประเทศที่เป็นหินและมีดินฝังศพน้อยมาก
 อุโมงค์ฝังศพส่วนใหญ่จึงสกัดมาจากหน้าหินรอบๆ หรือสร้างขึ้นจากพื้นดิน และปิดหน้าด้วยแผ่นหิน
 หรือหินก้อนใหญ่ๆ เป็นไปได้ใหม่กว่า หินเหล่านี้คือ หินซึ่งแยกออกจากกันตามที่ยอห์นพูดถึง
 ผู้คนที่อยู่ในบริเวณนั้นต่างก็เห็นว่า อุโมงค์ฝังศพที่ถูกเคยปิดตายได้แตกออก
 และคนของพระเจ้าทั้งชายและหญิงพากันฟื้นขึ้นมาเดินทั่วบริเวณนั้น! เราไม่รู้ว่า คนเหล่านี้เป็นใครกันบ้าง
 รู้เพียงว่า พวกเขาเป็นชายหญิงผู้บริสุทธิ์ที่ตายและถูกฝังไปแล้ว
 ผมคงต้องรอไปถามคำถามทั้งหมดที่ผมสงสัยเกี่ยวกับเหตุการณ์นี้เมื่อไปถึงสวรรค์!

ทำไมพวกเขาจึงต้องรอจนพระเยซูฟื้นขึ้นจากความตายก่อนจึงจะเดินผ่านประตูเมืองเยรูซาเล็มเข้าไป?
 การปรากฏตัวของพวกเขาสำคัญต่อผู้คนมากมายอย่างไร?

อัครทูตเปาโลเขียนไว้ว่า “แต่บัดนี้ พระคริสต์ทรงถูกทำให้เป็นขึ้นมาจากความตายแล้ว
 และทรงเป็นผลแรกของพวกที่ล่วงหลับไป” (1 คร. 15:20) พระเยซูเป็นผลแรกท่ามกลางบรรดาผู้ที่
 “ล่วงหลับไป” แล้ว

เกิดอะไรขึ้นในพระวิหารตอนพระคริสต์ตาย?

มัทธิว เขียนไว้ว่า เมื่อพระเยซูมอบจิตวิญญาณของพระองค์ให้พระเจ้าแล้ว ก็มีเหตุการณ์หนึ่งเกิดขึ้นในพระวิหาร
 ก่อนอื่นเราลองมาดูภาพในพระวิหารกันก่อน แล้วจึงค่อยมาดูความสำคัญของสิ่งที่เกิดขึ้นกับผ้าม่าน
 อาคารพระวิหารประกอบไปด้วยห้องสองห้องที่แยกออกจากกันโดยมีผ้าม่านขนาดใหญ่คั่นกลาง
 ห้องแรกเรียกว่า สุทธิสถาน ส่วนห้องชั้นในอีกห้องที่อยู่หลังม่านเรียกว่า อภิสุทธิสถาน ในห้องแรก
 (สุทธิสถาน) นี้ จะอนุญาตให้เหล่าปุโรหิตเข้าไปปฏิบัติหน้าที่เดิมขนมปังโมเสสขนมปังหน้าพระพักตร์
 วางเครื่องหอมบูชาบนโต๊ะเครื่องบูชา และเติมน้ำมันมะกอกในคันประทีปเจ็ดกิ่ง
 สิ่งที่แยกเหล่าปุโรหิตออกจากที่ประทับของพระเจ้านั้น คือ ม่านขนาดยักษ์ กว้างสามสิบฟุต
 (ประมาณเก้าเมตร) หนาเท่าฝ่ามือผู้ชาย หลังม่านนั้นเป็นอภิสุทธิสถาน ที่ที่พระเจ้าสถิตอยู่ในก้อนเมฆ ณ
 ห้องชั้นในอภิสุทธิสถานในพระวิหารของกษัตริย์ซาโลมอนจะมีหีบหนึ่งซึ่งเรียกว่า หีบพันธสัญญา
 ซึ่งทำด้วยไม้กระถินเทศ หุ้มทองคำบริสุทธิ์ทั้งด้านในและด้านนอกตั้งอยู่ หีบพันธ-
 สัญญานี้ใส่แผ่นศิลาจารึกบัญญัติสิบประการไว้ และมีฝ่าหีบทองคำ เรียกว่า พระที่นั่งกรุณาเปิดอยู่
 แต่ละด้านของหีบนี้มีเศวต (ทูตสวรรค์) ทองคำสองรูปกางปีกมองลงมายังพระที่นั่งเมตตา

โดยปีกของเขรุตทั้งสองจะจรดกับผนังแต่ละด้าน (1 พกษ. 6:23-28)

บนพระที่นั่งกรุณานี้เองที่พระเจ้าได้สำแดงการสถิตอยู่ด้วย (พระสิริแห่งการอยู่ด้วยของพระเจ้า)

ให้เห็นเป็นก้อนเมฆ **“เราจะพบกับเจ้า ณ ที่นั่น คือ ที่เหนือพระที่นั่งกรุณาระหว่างกลางเขรุต ซึ่งอยู่บนหีบแห่งสักขีพยาน”** (อพย. 25:22) ในวันลบมลทินทุกปีๆละวัน

ปุโรหิตหลวงจะถอดเสื้อคลุมชุดพิธีอันวิจิตรตระการตาออก แล้วสวมชุดผ้าลินินสีขาวเรียบๆแทน

โดยมีเชือกผูกข้อเท้าซ้ายไว้ พร้อมกระดิ่งเล็กๆที่ชายเสื้อคลุม

เขาจะเข้าไปในห้องอภิสุทธิสถานพร้อมกระทะถ่านติดไฟลุกโชนจากแท่นเครื่องเผาบูชา

ทำให้บรรยากาศอบอุ่นด้วยเมฆควันและกลิ่นเครื่องหอม เขาจะใช้นิ้วประพรมเลือดวัวบนพระที่นั่งกรุณา

และบนพื้นหน้าหีบพันธสัญญา กระดิ่งจะทำให้บรรดาปุโรหิตรู้ว่า มหาปุโรหิตยังมีชีวิตอยู่

ส่วนเชือกก็มีไว้ให้คนอื่นดึงเขาออกมาได้หากเขาเสียชีวิตลงและพระเจ้าไม่ยอมรับเลือดที่ถวายเป็นเครื่องบูชา
น

ถ้าปุโรหิตหลวงออกมาได้ ก็แปลว่าเลือดที่ถวายเป็นเครื่องบูชาลบบาปได้รับการยอมรับ

พระเจ้าตรัสว่าพระองค์จะมาพบกับมนุษย์ที่นั่น เป็นการยอมรับเลือดที่ประพรมลงบนพระที่นั่งกรุณา

ที่ซึ่งพระเจ้าประทานความเมตตาให้ ประชากรของพระเจ้าจะรออยู่ที่ลานชั้นนอกพระวิหาร

เพื่อให้ปุโรหิตหลวงออกมาและประกาศคำเดียวว่า “ยกโทษให้แล้ว” เมื่อประชาชนได้ยินคำนี้

ก็จะพากันโล่งอกโล่งใจและชื่นชมยินดี และบาปของพวกเขาที่ได้รับการอภัยโทษอีกปีหนึ่ง

การหลังโลหิตเพื่อขอยกโทษบาปทุกๆปีซึ่งเป็นเครื่องเตือนใจนี้เป็นส่วนสำคัญยิ่งในการนมัสการของชนชาติอิสราเอล พระเจ้ากำลังพยายามสอนและสำแดงอะไรแก่พวกเขาผ่านพิธีกรรมนี้?

มีทิวทัศน์ที่ทึ่งใจว่า ความตายของพระคริสต์ทำให้เกิดบางอย่างที่น่าตกใจมากขึ้นในพระวิหาร

มานในพระวิหารขาดตั้งแต่บนสุดจรดล่างสุดซึ่งบ่งบอกว่า พระเจ้าเป็นผู้ฉีกมานั่นเอง ไม่ใช่มนุษย์

พระบิดากำลังสำแดงให้เห็นว่านับตั้งแต่ที่พระคริสต์ถวายพระองค์เองเป็นเครื่องบูชา นั่น ก็ได้เกิดการสถาปนา

(การแนะนำอย่างเป็นทางการ) วิธีเข้าหาพระเจ้าแบบใหม่ขึ้นแล้ว ผู้ที่จะเข้ามาอยู่ต่อหน้าพระเจ้าได้

มิใช่มีเพียงคนเดียวเท่านั้นอีกต่อไป แต่ทุกคน

ทั้งชายและหญิงต่างก็เข้ามาหาพระเจ้าได้ผ่านงานที่พระคริสต์ทำสำเร็จแล้วบนไม้กางเขนนั้น

จึงไม่น่าแปลกเลยที่หนังสือกิจการบันทึกไว้ว่า **“พวกปุโรหิตจำนวนมากก็มาเชื่อถือ”** (กิจการ 6:7)

เมื่อพวกปุโรหิตได้ยินว่า พระเยซูตายในเวลาเดียวกับที่มานขาด หลายคนตกใจอย่างมาก

และตระหนักถึงความสำคัญของเรื่องนี้ จึงมีคนมากมายหันมาเชื่อในพระเจ้า

พระเจ้ากำลังทำให้คำพยากรณ์ในพันธสัญญาใหม่ที่พูดผ่านผู้พยากรณ์สำเร็จเป็นจริง (ยรม. 31:31-34)

การฝังศพพระเยซู

เมื่อดวงอาทิตย์เริ่มคล้อยต่ำ พระเจ้าก็เข้าใจเศรษฐกิจคนหนึ่งให้ฝังศพพระเยซูอย่างสมเกียรติ

³⁸หลังจากนั้น โยเซฟชาวอาริมาเธียซึ่งเป็นสาวกลับๆ ของพระเยซูเนื่องจากกลัวพวกยิว ก็มาขอพระศพพระเยซูจากปีลาต และปีลาตก็อนุญาต โยเซฟจึงมาอัญเชิญพระศพของพระองค์ไป ³⁹นิโคเดมัสคนที่ตอนแรกเคยไปหาพระองค์ในเวลากลางคืนนั้นก็มา เขานำเครื่องหอมผสมคือมดยอบกับกฤษณาหนักประมาณสามสิบกิโลกรัมมาด้วย ⁴⁰เขาทั้งสองอัญเชิญพระศพพระเยซูมา แล้วเอาผ้าป่านกับเครื่องหอมพันพระศพนั้นตามธรรมเนียมฝังศพของพวกยิว ⁴¹ในบริเวณที่พระองค์ถูกตรึงนั้นมีสวนแห่งหนึ่ง ในสวนนั้นมีอุโมงค์ฝังศพใหม่ที่ยังไม่ได้ฝังศพใครเลย ⁴²เนื่องจากวันนั้นเป็นวันเตรียมของพวกยิวและเพราะอุโมงค์นั้นอยู่ใกล้ เขาจึงบรรจุพระศพพระเยซูไว้ที่นั่น (ยน. 19:38-42)

บรรดาพวกผู้นำและผู้ปกครองชาวยิวต้องการทำตามบัญญัติในหนังสือเฉลยธรรมบัญญัติบทที่ 21:23 ที่ว่าห้ามปล่อยศพแขวนค้างอยู่บนทางเขนช่วงกลางคืน พวกเขาจึงไปหาปีลาตและเรียกร้องว่า

ควรเร่งให้ทั้งสามคนตายก่อนถึงช่วงเย็น ซึ่งจะเริ่มเข้าสู่เทศกาลปัสกา (ยน. 19:31)

พวกผู้นำพากันกระตือรือร้นรักษาบัญญัติหุยมหิมทั้งหลาย

ทั้งที่เพิ่งจะก่ออาชญากรรมอันร้ายกาจที่สุดของมนุษยชาติทั้งหมด นั่นคือ การปฏิเสธและฆ่าบุตรของพระเจ้า ไม่มีบาปใดยิ่งใหญ่ไปกว่าการปฏิเสธพระเมสสิยาห์อีกแล้ว

ผู้เชื่อลับๆสองคน คือ โยเซฟแห่งอาริมาเธีย และนิโคเดมัส สมาชิกสภาสูงแห่งแซนฮีดรินจึงเผยตัวออกมาและพยายามหาทางถวายเกียรติพระเยซูในการตาย

แม้พวกเขาจะไม่กล้าเปิดเผยความเชื่อที่มีต่อพระเยซูช่วงที่พระองค์รับใช้อยู่

แต่ทั้งสองก็ได้ขออนุญาตขอศพพระเยซูจากปีลาตเพื่อไปฝัง

ทั้งยังได้ซื้อเครื่องหอมผสมมดยอบกับกฤษณาและ/หรือว่านหางจระเข้สำหรับฝังศพ

น้ำหนักเจ็ดสิบลีปอนด์ในราคาแสนแพงมาขโลมศพตามธรรมเนียมฝังศพของชาวยิว

มดยอบเป็นยางไม้เหนียวๆ มีกลิ่นหอมที่คนอียิปต์ใช้ดองศพ คนยิวใช้แบบผง แต่ผสมกับกฤษณา

ซึ่งก็คือไม้จันทน์หอม เมื่อเอาเครื่องหอมทั้งสองนี้ผสมกัน มันจะแข็งตัวเป็นรูปปั้นใหม่หุ้มศพ

คุณคิดว่า เพราะเหตุใดสาวกทั้งสองจึงค่อนข้างเปิดเผยถึงความเชื่อของตนหลังจากพระเยซูตายแล้ว?

บางทีอาจเป็นเพราะความรักที่พวกเขามีต่อพระคริสต์ทำให้พวกเขาจำเป็นต้องยืนหยัดในสิ่งที่ตนเชื่อ
ผมแน่ใจว่า พวกเขาคงเห็นว่า ศพพระเยซูจำเป็นต้องถูกฝังอย่างสมเกียรติ
แทนที่จะถูกปล่อยให้นำไปทิ้งที่กองขยะของเมืองตามที่พวกผู้นำศาสนากำหนดไว้ก่อนวันสะบาโต
ซึ่งจะเริ่มขึ้นในอีกสามชั่วโมงนับจากเวลาที่พระองค์เสียชีวิต
ยอห์นเป็นสาวกคนเดียวที่เล่าถึงเรื่องที่นิโคเดมัสให้ความช่วยเหลือแกโยเซฟ
ชาวอาริมาเธียในการฝังศพพระเยซู ก่อนหน้านี้อันทั้งสองต่างเป็นผู้เชื่อลับๆ
จึงอาจรู้สึกสะเทือนใจและอยากชดเชยให้พระองค์ตอนตาย สถานที่เพิกเฉยละเลย
หรือไม่กล้าช่วยเหลือพระองค์ตอนที่ยังเป็นอยู่

ปริมาณเครื่องหอมที่ใช้ต้องถือว่ามากมายเหลือเฟือ มากพอสำหรับฝังศพกษัตริย์ได้เลยทีเดียว
ซึ่งก็เป็นอีกสัญลักษณ์หนึ่งเมื่อเราคิดถึงว่า พระเยซูเป็นจอมกษัตริย์เหนือกษัตริย์ทั้งปวง
เครื่องหอมที่นิโคเดมัสนำมาใช้นั้นเป็นน้ำมันหอมที่ทำมาจากมดยอบและกฤษณา หนักราวเจ็ดสิบบ้าปอนด์
(เกือบเก้าแกลลอน) มันคงต้องแพงมหาศาลทีเดียว โดยรวมๆ เรารู้ว่า
พระเจ้าพระบิดาดูแลในทุกๆรายละเอียดเกี่ยวกับการตายและการฝังศพบุตรของพระองค์
แม้กระทั่งการฝังศพพระเยซูก็เป็นจริงตามคำพยากรณ์
เพราะพวกผู้นำได้วางแผนหรือกำหนดให้ฝังศพธรรมดาๆไปพร้อมกับพวกโจร
แต่พระเจ้าได้จัดเตรียมอุโมงค์ฝังศพของเศรษฐีไว้ให้บุตรของพระองค์

**เขาจัดหลุมศพของท่านไว้กับคนอธรรม และเขาจัดท่านไว้กับเศรษฐีในความตายของท่าน แม้ว่า
ท่านไม่ได้ทำการทารุณใดๆ และไม่มีการหลอกลวงใดๆ ในปากของท่าน (อสย. 53:9)**

มีผู้หญิงหลายคนติดตามชายทั้งสองนี้มาซึ่งเป็นพวกที่เคยเดินทางลงไปจากแคว้นกาลิลีกับพระเยซูและเหล่าส
าวก (ลก. 23:55) ผู้หญิงเหล่านั้นจึงเห็นว่า
อุโมงค์ฝังศพอยู่ที่ไหนเพื่อจะเอาเครื่องเทศกับน้ำมันหอมไปเติมได้หลังจากวันสะบาโต ในหนังสือของเมอร์ริล
เทนนีย์ ชื่อ *The Reality of the Resurrection* (ความเป็นจริงของการเป็นขึ้นใหม่)
เขาเล่าถึงขั้นตอนการฝังศพตามธรรมเนียมยิวไว้ดังนี้

ปกติแล้วจะอาบน้ำศพ ยัดตัวให้ตรง

แล้วใช้แถบผ้าลินินกว้างประมาณหนึ่งฟุตพันศพให้แน่นตั้งแต่ใต้รักแร้จนถึงข้อเท้า

แล้วเอาเครื่องหอมซึ่งส่วนมากจะเป็นยางเหนียวๆไปทาระหว่างข้อนิ้วหรือตามซอกต่างๆ

น้ำยางพวกนี้เป็นเหมือนซีเมนต์ที่ช่วยให้ผ้าหุ้มศพติดกันเป็นรูปทรงแข็งๆ เมื่อศพถูกหุ้มมิดชิดแล้ว จะเอาผ้าสี่เหลี่ยมผืนหนึ่งพันรอบศีรษะและมัดไว้ได้คางเพื่อไม่ให้กรามล่างหย่อน²

มัทธิวเขียนไว้ว่า พระเยซูถูกนำไปฝังในอุโมงค์ใหม่ๆซึ่งสกัดจากหน้าหิน

โยเซฟชาวอาริมาเธียเป็นเจ้าของอุโมงค์ฝังศพนี้ซึ่งอยู่ใกล้กับภูเขากัลโกธา และมัทธิวบันทึกไว้ว่า

โยเซฟผู้นี้ร่ำรวย (มธ. 27:57) อุโมงค์ฝังศพของเศรษฐีแบบนี้จะสร้างไว้ให้ใหญ่พอที่คนจะยืนขึ้นได้

มัทธิวยังบันทึกต่ออีกว่า มีการกลิ้งหินก้อนใหญ่ไปปิดหน้าทางเข้าอุโมงค์ไว้ ฉะนั้น

บรรดาปุโรหิตหลวงและพวกผู้ปกครองชาวยิวจึงพากันไปร้องเรียนปีลาตให้จัดเวรยามทหารโรมันสี่นายไปเฝ้ารอบ บๆอุโมงค์ พวกเขากลัวว่า สาวกบางคนของพระเยซูจะมาขโมยศพไป และอ้างว่า

พระคริสต์ฟื้นขึ้นจากความตาย เพื่อไม่ให้ถูกหลอก จึงต้องตีตราประทับประตูดินไว้ (มธ. 27:60-66)

หินหนักเป็นตันๆถูกสกัดให้เป็นรูปเหรียญไว้กลิ้งปิดทางเข้าที่ถูกเจาะเป็นช่องประตู

ทำไมพวกฟาริสีจึงไปขอให้ปีลาตส่งกองทหารโรมันไปเฝ้าดูรอบๆอุโมงค์?

ทำไมพวกเขาไม่ส่งคนของตัวเองไปเฝ้า?

พวกฟาริสีรู้ว่า การจะหาคนยิวมาเฝ้ายามช่งนั้นยากมาก

เพราะทุกคนกำลังเตรียมรับประทานอาหารเมื่อปีศาจกับครอบครัว นอกจากนี้

สิทธิอำนาจของทหารโรมันยังมีน้ำหนักมากกว่าด้วย เพราะพวกเขาถูกฝึกมาอย่างดี บรรดาทหารโรมันรู้ว่า

ชีวิตพวกเขาแขวนอยู่บนเส้นด้าย ถ้าใครปล่อยให้นักโทษหลุดหายไปได้ เราอ่านพบในหนังสือกิจการว่า

อัครทุตเปโตร ถูกจำคุก และมีทหารรักษาการณ์สี่กองๆละสี่นายเฝ้าเขาอยู่ เมื่อทูตสวรรค์พาเขาหนีออกมา เฮโรดจึงสั่งประหารชีวิตทหารยามทั้งสิบหกคนโทษฐานปล่อยให้นักโทษหายไป (กิจการ 12:4-19)

คราวนี้ให้เรามาดูกันต่อในหนังสือยอห์น บทที่ยี่สิบ

¹วันอาทิตย์เวลาเช้ามีด มารีัยชาวมักดาลามาถึงอุโมงค์ฝังศพและเห็นว่าหินที่ปิดปากอุโมงค์นั้นถูกยก ออกไปแล้ว ²นางจึงวิ่งไปหาซีโมนเปโตรกับสาวกอีกคนหนึ่งที่พระเยซูทรงรักนั้นและพูดกับเขาว่า “เขา เอาพระเยซูออกไปจากอุโมงค์แล้ว และเราก็ไม่รู้ว่าเขาเอาพระองค์ไปไว้ที่ไหน” ³เปโตรจึง

² Merril C. Tenney. *The Reality of the Resurrection*. New York, NY. Harper and Row Publishers, 1963, p. 117.

ออกไปที่อุโมงค์กับสาวกคนนั้น⁴ เขาวิ่งไปทั้งสองคน แต่สาวกคนนั้นวิ่งเร็วกว่าเปโตรจึงมาถึงอุโมงค์ก่อน⁵ เขาก็ล้มมองดูเห็นผ้าป่านวางอยู่ แต่เขาไม่ได้เข้าไปข้างใน⁶ ซีโมนเปโตรตามมาถึงภายหลังแล้วเข้าไปในอุโมงค์เห็นผ้าป่านวางอยู่⁷ ส่วนผ้าพันศีรษะของพระองค์ไม่ได้วางอยู่กับผ้าอื่น แต่พับไว้ต่างหาก⁸ แล้วสาวกคนนั้นที่มาถึงก่อนก็ตามเข้าไปด้วย เขาเห็นและเชื่อ⁹ (แต่ขณะนั้นเขายังไม่เข้าใจข้อพระคัมภีร์ที่เขียนไว้ว่าพระองค์จะต้องเป็นขึ้นจากตาย) (ยน. 20:1-9)

คุณคิดว่า ยอห์นเห็นอะไรจึงทำให้เขาปักใจเชื่อว่า พระเยซูยังมีชีวิตอยู่?

ครั้งแรกที่พวกสาวกได้ยินว่า หินถูกกลิ้งออกจากปากอุโมงค์ พวกเขาสันนิษฐานว่า

ศพพระเยซูถูกขโมยไปแล้ว มารีย์ชาวมักดาลา บอกเปโตรและยอห์นว่า

“เขาเอาพระเยซูออกไปจากอุโมงค์แล้ว และเราก็ไม่รู้ว่าเขาเอาพระองค์ไปไว้ที่ไหน!” (ยน. 20:2)

เมื่อยอห์นเข้าไปในอุโมงค์ เขาก็เชื่อเลย แต่เขาเชื่อว่าจะอะไร? จากสภาพผ้าพันศพที่เขาเห็น เขาจึงเชื่อว่า

พระเยซูเป็นขึ้นแล้ว เขาเป็นคนแรกที่ “เข้าใจ” ลองมาคิดถึงสิ่งที่ยอห์นเห็นขณะมองดูผ้าพันศพนั้น

เรารู้กันมาว่า ศพนั้นถูกพันด้วยผ้าลินิน พร้อมยาแนวด้วยเครื่องหอมตามซอกและรอยพับ

คล้ายๆวิธีห่อศพของชาวอียิปต์ มีผ้าพันศีรษะแยกจากส่วนอื่นๆ ภาพที่ผมจินตนาการ คือ

ผ้าห่อศพนั้นอาจจะแข็งตัวเพราะมดยอบ กฤษณา และเครื่องเทศอื่นๆ

ร่างของพระเยซูทะลุผ่านผ้าพันศพออกมา เหลือไว้แต่สิ่งที่เรียกได้ว่า เป็นผ้าห่อศพและเครื่องหอมรูปรังไหม

ผ้าห่อศพในสภาพที่ไม่บุบสลายนี่เองเป็นสิ่งที่ผมเชื่อว่ายอห์นเห็น และทำให้เขาปักใจเชื่อว่า

พระเยซูยังมีชีวิตอยู่

จึงน่าสนใจเมื่อคิดถึงว่า ในที่สุดเมื่อนางมารีย์ ชาวมักดาลา กลับไปที่อุโมงค์และเข้าไปข้างใน

นางเห็นทูตสวรรค์สององค์อยู่คนละฝั่งของที่วางศพพระเยซู:

¹¹ส่วนมารีย์ยังยืนร้องไห้อยู่นอกอุโมงค์ ขณะที่ร้องไห้อยู่นางก็ล้มมองเข้าไปในอุโมงค์¹² และเห็นทูตสวรรค์สององค์สวมเสื้อขาวนั่งอยู่ที่ที่เขาวางศพพระเยซู องค์หนึ่งอยู่เหนือศีรษะ อีกองค์หนึ่งอยู่ปลายเท้า (ยน. 20:11-12)

อภิสุทธิสถาน (ในพระวิหาร) นั้นช่างเป็นสัญลักษณ์ที่ชัดเจนมาก

ที่ซึ่งมีทูตสวรรค์สององค์ยืนอยู่สองฝั่งของพระที่นั่งกรุณา! ณ ที่วางศพพระเยซูนั่นเอง

ตอนนี้ก็มีทูตสวรรค์สององค์เฝ้าอยู่ตรงบริเวณที่วางศีรษะและปลายเท้าผ้าพันศพ

อุโมงค์ฝังศพของพระองค์จึงเป็นสัญลักษณ์ถึงพระที่นั่งกรูณาของพระเจ้า!
 และสัญลักษณ์นี้ยิ่งชัดเจนมากขึ้นอีกเมื่อพิจารณาถึงว่า พระองค์ถูกพันด้วยแถบผ้าลินินสีขาว
 ซึ่งหมายถึงปุโรหิตหลวงและความบริสุทธิ์ เป็นตัวแทนเราต่อหน้าพระบิดา
 และยอมสละโลหิตของพระองค์เพื่อไถ่บาปเรา!

ถ้าพระเยซูเป็นพระเจ้าและเป็นขึ้นจากตายอีกครั้งจริงๆ เราต้องตอบสนองต่อพระองค์อย่างไร?
 แล้วเรื่องนี้ส่งผลต่อชีวิตเราอย่างไร? ถ้าเราเชื่อว่า พระองค์เป็นขึ้นแล้วจริงๆ
 เราแต่ละคนก็ต้องตอบสนองต่อคำประกาศของพระองค์ แต่แต่ละคนต่างต้องตัดสินใจกันเองว่า
 พระองค์เป็นกษัตริย์ของฉันทันหรือไม่?

ทำไมจึงมีรายละเอียดมากมายนัก?

บางคนที่ไม่เชื่อก็บอกว่า พระเยซูไม่ได้ตายบนไม้กางเขน คือ พระองค์แค่หมดสติไป และฟื้นขึ้นมาภายหลัง
 ลองคิดดูดี พระคริสต์ถูกหอกแทงที่ซี่ข้าง มีทั้งเลือดและน้ำ (เครื่องพิสูจน์ว่าตายจริง)
 ไหลออกมาจากซี่ข้างด้วย แถมศพยังถูกพันด้วยเครื่องเทศหอมหนักเจ็ดสิบกิโลปอนด์
 แล้วปิดตายอยู่ในอุโมงค์หินอันเยือกเย็น ไม่มีทั้งน้ำและอาหารสามวัน
 หน้่าอุโมงค์ก็มีพวกทหารโรมันคอยเฝ้าระวังอยู่ มันค้ำกับเหตุผลเชิงตรรกะใดๆที่จะคิดว่า
 พระองค์ไม่ได้ตายจริง แต่เดินหนีไปเฉยๆ พระเยซูจะรอดชีวิตจากสิ่งเหล่านี้ไปได้ได้อย่างไร

ความคิดที่ว่า ศัตรูของพระองค์ขโมยศพไปก็ไร้สาระพอๆกัน

ศัตรูของพระองค์คงไม่อยากปล่อยให้ผู้ติดตามพระคริสต์อ้างว่า พระเยซูเป็นขึ้นแล้วและมีชีวิตอยู่ ดังนั้น
 พระองค์จึงเป็นพระเจ้า มีทิวบันทึกว่า พวกผู้นำชาวยิวพยายามหักล้างเรื่องการเป็นขึ้นใหม่โดยบอกว่า
 เหล่าสาวกขโมยศพไป และจ่ายเงินให้ทหารโรมันรู้เห็นเป็นใจด้วย (มธ. 28:11-15)

ไม่เคยมีสักคำที่ออกจากปากผู้นำว่า ไม่มีอุโมงค์ว่างเปล่าจริง แม้แต่ทฤษฎี “ศพถูกขโมย”
 ของพวกเขาก็ยอมรับว่า อุโมงค์ว่างเปล่าจริงๆ

เหล่าสาวกของพระองค์ก็ไม่มีเหตุผลจะไปขโมยศพเช่นกัน เพราะหลังจากการตายของพระองค์
 พวกเขาก็เศร้าสลดเสียใจมาก หลังจากพระคริสต์ตาย พวกเขาพากันหนีไปหลบซ่อนเพราะกลัวถูกกดขี่ข่มเหง
 เรายังรู้อีกด้วยว่า พวกเขาส่วนใหญ่ทนทุกข์ และตายเพื่อปกป้องความเชื่อของตน
 โดยเชื่อว่าพระเยซูเป็นอย่างที่พระองค์อ้างว่า พระองค์เป็นจริงๆ คือ บุตรของพระเจ้า
 ถ้าพวกเขาขโมยศพไปจริงๆ แล้วทำไมจึงยอมสละชีวิตตนเองเพื่อสิ่งที่รู้อยู่แก่ใจว่า เป็นเรื่องโกหก? นอกจากนี้

ในช่วงสี่สิบวันหลังจากที่ฟื้นขึ้นมา พระเยซูยังได้ปรากฏตัวอีกหลายครั้ง เช่น ครั้งหนึ่งที่พระองค์ปรากฏต่อหน้าผู้คนห้าร้อยคนในเวลาเดียวกัน ซึ่งบางคนในกลุ่มนี้ก็ยังมีชีวิตอยู่ตอนที่เปาโลเขียนเรื่องนี้ (1 คร. 15:6)

นักวิจารณ์คนอื่นๆกล่าวว่า พวกผู้หญิงไปผิดอุโมงค์

แต่เรากลับเห็นพวกทหารยามที่เฝ้าอุโมงค์ฝั่งศพแล้วหัวหดอยู่กับพื้น (มธ. 28:4)

เท่าที่เรารู้พวกทหารโรมันไม่ได้ทำผิดอะไร ผู้เขียนหนังสือพระกิตติคุณผู้สุดท้ายบันทึกเรื่องนี้อย่างละเอียดมาก เพราะปมสำคัญของเรื่องราวข่าวประเสริฐนั้นขึ้นอยู่กับประเด็นนี้ประเด็นเดียว เพราะหากไม่มีการเป็นขึ้นใหม่ ก็ไม่มีความหวัง และไม่มีชีวิตหลังความตาย ข้อเท็จจริงจึงยังคงอยู่ว่า

ผู้ติดตามพระองค์มากมายถูกสังหารเพราะความเชื่อ พวกเขามั่นใจว่า พระคริสต์ยังมีชีวิตอยู่

แม้แต่เหล่าสาวกของพระเยซูยังงงและพากันหวาดกลัว ถ้าพระองค์ผู้ซึ่งได้เยียวรักษาโรคภัยไข้เจ็บมากมาย และทำให้คนตายฟื้น แต่กลับช่วยตัวเองให้รอดไม่ได้ แล้วจะไปช่วยพวกเขาให้รอดได้อย่างไร?

เมื่อพวกเขาเข้าใจแล้วว่า พระองค์เป็นขึ้นจากความตายจริง

ทั้งประวัติศาสตร์และเรื่องราวที่เล่าสืบต่อกันมาตามธรรมเนียมต่างก็บอกเราว่า

เหล่าสาวกมากมายได้ออกไปเป็นพยานอย่างกล้าหาญ

เต็มด้วยพระวิญญาณจวบจนวันตายอันรุ่งโรจน์ของพวกเขา จอห์น ฟอกซ์

เขียนหนังสือที่เรารู้จักกันในปัจจุบันว่า *Foxes' Book of Martyrs*

(หนังสือเกี่ยวกับผู้ยอมพลีชีพเพื่อความเชื่อของฟอกซ์) ซึ่งถูกตีพิมพ์ในปีค.ศ. 1563 ในชื่อเรื่อง "*Acts and Monuments of These Latter and Perilous Days*" (กิจการและอนุสรณ์ของยุคสุดท้ายและวันอันตราย)

ในเล่มนี้

เขาได้บันทึกข้อเท็จจริงเรื่องการตายของเหล่าสาวกมากมายตามที่รายงานไว้ในประวัติศาสตร์และที่เล่าสืบๆกันมา

ต่อไปนี้เป็นรายละเอียดบางอย่างที่เขาบอกไว้ในหนังสือเกี่ยวกับบั้นปลายชีวิตของเหล่าสาวกในคริสตจักรยุคแรก

ยากอบ น้องชายของยอห์นเป็นสาวกคนแรกในสิบสองคนที่พลีชีพเพื่อความเชื่อ และกล่าวกันว่า เขาถูกตัดศีรษะตามคำสั่งของกษัตริย์เฮโรด อากริปปาที่หนึ่งแห่งแคว้นยูเดีย อัครทูตฟิลิป ถูกเขียน โยนเข้าคุก แล้วเอาไปตรึงกางเขน ส่วนมาระโก ก็เล่ากันว่า ถูกลากไปตามถนนในเมืองเล็กซานเดรีย จนร่างฉีกกระจุยเป็นชิ้นๆ หลังจากที่เขาคัดค้านพิธีกรรมกราบไหว้เทพเจ้าเซราปิส ซึ่งเป็นรูปเคารพของชาวเมืองนั้น

เปโตร ถูกตรึงกางเขนกลับหัว เพราะเขาขอไม่ถูกประหารในท่าเดียวกับพระเยซู พระเจ้าของเขา เพราะรู้สึกว่ามันไม่ควรที่จะตายในท่าเดียวกับพระองค์ ยากอบผู้น้อย (น้องชายของพระเยซู) นั้นก็เล่ากันว่า ถูกเอาหินขว้างจนตาย แต่บางเล่มก็บอกว่า เขาถูกโยนลงจากหอคอยพระวิหารก่อน แล้วถูกตีที่ศีรษะ แอนดรูว์ น้องชายของเปโตรได้ประกาศข่าวประเสริฐในหลายประเทศแถบเอเชีย แล้วถูกจับตรึงบนกางเขนรูปกากบาท ซึ่งเป็นที่รู้จักกันในเวลาต่อมาว่า ไม้กางเขนของนักบุญแอนดรูว์ ชีวิตบั้นปลายของมัทธีอัสนั้นไม่ค่อยมีใครรู้มากนัก แต่งานเขียนบางชิ้นเล่าว่า เขาถูกตรึงอยู่กับพื้นและตัดศีรษะที่เอธิโอเปีย มัทธีอัสถูกเอาหินขว้างที่กรุงเยรูซาเล็มและตัดศีรษะ ยูดาห์น้องชายของยากอบถูกตรึงกางเขนที่นครรัฐอิตาลี ในภูมิภาคเมดิโอโปเตเมีย แล้วก็มีเรื่องเล่าต่อกันมาว่า บาร์โธโลมิวไปประกาศข่าวประเสริฐที่อินเดียตะวันออกและถูกตรึงกางเขนที่นั่น ส่วนโธมัสประกาศพระกิตติคุณในประเทศเปอร์เซีย ปาร์เธีย และอินเดีย เขาถูกทรมาน โดนหอกแทง และถูกโยนเข้าไปในเตาไฟในเมืองกาลามินา ประเทศอินเดีย เราไม่รู้ว่าเกิดอะไรขึ้นกับลูกา บ้างก็ว่าเขาถูกแขวนคอบนต้นไม้กอก บ้างก็ว่าเขาแก่ตาย อัครทูตยอห์น ถูกจับในเมืองเอเฟซัส แล้วถูกส่งตัวไปยังกรุงโรม ที่ที่เขาถูกจับใส่ลงไปในภาชนะที่มีน้ำมันเดือดๆ แต่ก็ฆ่าเขาไม่ได้ จากนั้นจึงถูกเนรเทศไปยังเกาะปัทมอส ซึ่งเป็นที่ที่ยอห์นเขียนหนังสือวิวรณ์ หลังจากได้รับการปล่อยตัวออกจากเกาะปัทมอสแล้ว เขาก็กลับไปยังเมืองเอเฟซัส ที่ซึ่งเขาเสียชีวิตในราวปี ค.ศ. 98 ทั้งๆที่มีการกดขี่ข่มเหงและตายอย่างอนาถ แต่พระเจ้าก็ยังเพิ่มผู้เชื่อเข้ามาในคริสตจักรทุกวัน³

หลังจากพิจารณาคำพยานเรื่องการตายของพวกเขา คุณคิดว่า
เป็นไปได้ไหมที่เหล่าสาวกจะยอมสละชีวิตตัวเองเพื่อเรื่องโกหก?
ประสบการณ์ที่พวกเขาพบเจอหลังการตรึงกางเขนพระคริสต์นั้นได้จุดไฟในวิญญาณพวกเขาให้ลุกโชนขึ้น
จนพวกเขาพูดหน้าเผยแพร่อข่าวประเสริฐ เล่าถึงสิ่งที่พระเยซูทำต่อไปครั้งแล้วครั้งเล่า
แม้ต้องเผชิญกับการถูกข่มเหงและความยากลำบากอย่างไม่ลดละ

หลังจากได้ยินหรืออ่านเรื่องราวทั้งหมดนี้แล้ว ผมขอถามคุณว่า “คุณจะทำอย่างไรกับพระเยซู ผู้ประกาศว่า
พระองค์เป็นบุตรของพระเจ้าและเป็นกษัตริย์เหนือกษัตริย์ทั้งปวง? คุณจะตอบสนองต่อพระองค์อย่างไร?”

คำอธิษฐาน: ในเรื่องคำอธิษฐาน

ผมอยากหนุนใจคุณแต่ละคนอธิษฐานต่อพระเจ้าพระบิดาด้วยคำอธิษฐานของคุณเอง ขอขอบคุณที่พระองค์รักเรา
และหากคุณยังไม่เคยมอบชีวิตให้พระองค์จากใจจริง บางทีวันนี้อาจจะถึงเวลาที่你会ทำเช่นนั้นเสียที

คีธ โธมัส

อีเมล: keiththomas@groupbiblestudy.com

เว็บไซต์: www.groupbiblestudy.com

---

³ *The New Foxe's Book of Martyrs, John Foxe.* Updated by Harold J. Chadwick.